

Ludmila Lujková

Pohádková dobrodružství čarodějnického kluka Ťulínka

Ilustrace: Milan Václav Hakl

Jak Ťulínek chtěl být vrabčákem

V Čarodějnické zemi byla Čarodějnická vesnice, za vesnicí byl les, v lese byla skála, pod skálou byla chaloupka a v chaloupce žila čarodějnická rodinka: maminka čarodějnice Kuliočka, která vařila léčivé čajičky z bylinek, tatínek čarodějník Větroplach, který létal po světě a čistil komíny, a jejich synek čarodějnický kluk Ťulínek. Maminka s tatínkem mu vybrali toto jméno, protože se k nim pořád tulil a říkal: „Ťuli ťuli ťuli!“

Jednoho dne Ťulínek s maminkou Kuliočkou seděli v kuchyni a z okýnka sledovali, jak venku poletují sněhové vločky a jak se ptáčci vrabčáčci, sýkorky

a pěnkavy slétají ke svačině na krmítko, do kterého jim ráno nasypali semínka slunečnice. Tatínek Větroplach doma nebyl, měl hodně práce s vymetáním komínů, aby všem dobře hřála kamna.

Ťulínek pozoroval ptáčky a byl nějaký zamyšlený. Maminka si toho všimla a zeptala se ho: „Ťulínku, na copak myslíš?“

„Chtěl bych být ptáčkem vrabčákem, maminko, a létat si jen tak po světě.“

„Ale Ťulínku, vždyť ptáčci to vůbec nemají lehké, hlavně teď v zimě.“

Najednou se ozvalo klepání na dveře – klepy klep, klepy klep, klepy klep. Maminka Kuliočka šla otevřít a ejhle, ve dveřích stála paní sousedka čarodějnice Šlápota.

„Dobrý večer, paní Kuliočko, přišla jsem k vám na návštěvu,“ pozdravila.

„Dobrý večer, paní Šlápoto, pojdte dál, uvařím vám bylinkový čajíček a zrovna peču povidlové koláče,“ zvala sousedku.

Šlápota si pohodlně sedla ke stolu, a protože to byla šikovná čarodějnice, tak hned věděla, že se chce Ťulínek stát vrabčákem.

Maminka se otočila k troubě, aby se podívala, jak se koláče pečou, a v tu chvíli Šlápota nenápadně Ťulínkovi kápala do čaje kouzelné kapky, které sama uvařila z čarovných bylin.

„Je tu z té trouby nějak moc teplo, na chvílku

vyvětrám,“ řekla maminka a otevřela okno.

Ťulínek se napil čaje a Šlápota zašeptala: „Pípuli vrabčuli šup!“

Najednou se v kuchyni ozvalo zapípání: „Pípí, pípí, pípí!“ A otevřeným oknem vyletěl ven – vrabčák!

Maminka Kuliočka se otočila od trouby a podivila se: „Kdepak je Ťulínek, paní sousedko? Nevíte, kam šel ten můj kluk?“

„Nevím, nevím, opravdu nevím,“ vykrucovala se Šlápota. „Asi někam odběhl, snad za kamarády.“

„Za chvíli už přece budou koláče a Ťulínek je má tak rád,“ řekla maminka a nechápavě kroutila hlavou.

Mezitím Ťulínek-vrabčák létal kolem domečku. Z toho létání dostal hlad, a tak si řekl: „Ochutnám zrníčka z našeho krmítka,“ a vletěl dovnitř.

Jen co si začal pochutnávat na slunečnici, ozvalo se: „Mňau mňáu, mňau mňáu, mňau mňáu!“ a na krmítko skočil velký černý kocour Mour. Měl velikou tlamu, špičaté zuby a ostré drápy. Ťulínek-vrabčák už už cítil, jak ho chce kocour Mour spolknout, ale na poslední chvíli udělal frrr – a jen tak tak mu stačil ulétnout.

„Pípí, pípí, pípí, to jsem měl ale štěstí, že mě kocour Mour nechytil!“

Po těch sezobaných zrníčkách dostal Ťulínek-vrabčák žízeň, a tak si řekl: „Půjdu se napít k susedovic pejskovi Bleskovi,“ a zaletěl k jeho boudě.

Jen co začal pít z jeho misky, ozvalo se: „Baf haf, baf haf, baf haf!“ Pejsek Blesk totiž spal, a jak se ho lekl,

začal štěkat, vyskočil z boudy a chtěl ho chytit. Ťulínek-vrabčák už už cítil, jak ho chce pejsek Blesk spolknout, ale na poslední chvíli udělal frrr – a jen tak tak mu stačil ulétnout.

„Pípí, pípí, pípí, to jsem měl ale štěstí, že mě pejsek Blesk nechytí!“

Z toho všeho už byl Ťulínek-vrabčák moc unavený, a tak si řekl: „Musím si na chvíli odpočinout, abych nabral sílu pro návrat domů.“ Slétl na zem a začal vzpomínat na maminku, co asi dělá a jestli ho nehledá. Ani si nevšiml, že je na silnici.

Vtom se ze zatačky vyřítíl velikánský nákladňák s naplno rozsvícenými světly, hrozně rachotil, valil se z něj dým a rychle se k němu přibližoval: „Hrrr brrr, hrrr brrr, hrrr brrr!“ Ťulínek-vrabčák už už cítil, jak ho chce nákladňák zhltnout, ale na poslední chvíli udělal frrr – a jen tak tak mu stačil ulétnout.

„Pípí, pípí, pípí, to jsem měl ale štěstí, že mě ten velikánský nákladňák nezhltnul!“

Už se začalo stmívat, Sluníčko šlo spát za Sluníčkový kopec, na nebi se začaly objevovat první Hvězdičky a vykoul Měsíček. Ťulínkovi-vrabčákovi byla zima a čím dál víc se mu stýskalo po mamince. Hladový a žízňivý z posledních sil přiletěl k domečku a usedl na parapet pootevřeného okna.

Slyšel, jak se maminka ptá paní sousedky: „Kdepak ten můj nezbedný Ťulínek je? Koláče už budou upečené a on je má tak rád ještě teplé,“ povzdechla si maminka.

„No, už je musím vytáhnout, ať je nespálím.“ A otočila se k troubě.

Než stačila sousedka odpovědět, Ťulínek-vrabčák radostně vletěl do kuchyně a usedl na stůl, kde byla miska, do které mu Šlápota připravila vodu s kapkou nového lektvaru. Měl velikánskou žízeň, tak hned pil.

„Pípuli vrabčuli šup!“ zašeptala Šlápota a hned po prvním doušku se Ťulínek proměnil z vrabčáka zpět na čarodějnického kluka.

Maminka Kuliočka vytáhla koláče z trouby, otočila se a co nevidí – za stolem sedí její synek.

„Kdepak ses toulal, ty můj kluku? Přišel jsi ale právě včas, koláče jsou hotové.“

„Ty ale voní, moje milá maminečko!“

Maminka položila na stůl mísu voňavých povidlových koláčů, přisedla si a zeptala se: „Šlápoto, nemáš nějaký kouzelný lektvar pro Ťulínka, aby se mohl stát vrabčákem? Říkal mi, že by si to moc přál.“

Ťulínek však vykřikl: „Nééé! Už nikdy nechci být vrabčákem, nechci být ani ničím jiným, chci zůstat klukem Ťulínkem!“ A vyprávěl o svém ptačím dobrodružství.

Šlápota se jen potutelně usmívala a na Ťulínka šibalsky pomrkávala. Na koláčích si všichni pochutnali a se sousedkou Šlápotou se rozloučili. Pár koláčů schovali pro tatínka Větroplacha.

Od této příhody čarodějnický kluk Ťulínek chtěl být jen a jen sám sebou.

A byl tam Čarodějnický kopec, na Čarodějnickém kopci čarodějnický zvonec, na čarodějnický zvonec zazvonili bimbam, bimbam, bimbambim. A čarodějnické pohádky je konec.